

[Justitsministeren.]

er klart dokumenteret – er særdeles vanskeligt at vurdere, om et ansøgerpar kan anses for egnet som adoptivforældre. Det skyldes navnlig, at det ikke alene drejer sig om at vurdere ansøgenes evne til på en for barnet gavnlig måde at modtage det i deres hjem, når det kommer hertil. Opgaven går ud på at skønne over, hvorvidt ansøgerne med fornøden sikkerhed kan antages at ville være i stand til at møde de problemer, der kan være forbundet med en adoption, igennem hele barnets opvækst, i hvert fald ca. 15–18 år.

13) Dette forhold skal man navnlig være opmærksom på, når man skal vurdere rimeligheden af de maksimumsaldergrænser for adoptivforældre, som er gennemført på grundlag af adoptionsudvalgets betænkning (for kvinden 38 år og for manden 40 år ved modtagelsen af barnet). Her er det ikke blot spørgsmålet, om f. eks. en 40-årig kvinde vil være i stand til at modtage et spædt adoptivbarn, men det er navnlig et spørgsmål om, hvorledes udviklingen vil gå, når denne kvinde befinder sig i midten af 50'erne, samtidig med at adoptivbarnet befinder sig i sin vanskeligste alder (puberteten). Dette spørgsmål kan selv med grundige undersøgelser ikke besvares med nogen sikkerhed. Det er imidlertid nævnets opfattelse, at en anbringelse af et barn hos adoptionssøgende, der har opnået en alder på 38–40 år, må bedømmes som problematisk i en sådan grad, at godkendelse som adoptivforældre som altovervejende hovedregel må nægtes, hvis man vil undgå at udsætte barnet for unødigt risiko.

Efter nævnets opfattelse gør det i almindelighed ingen forskel, at der eventuelt er tale om et større barn, idet problemerne ved anbringelse af børn til adoption utvivlsomt stiger stærkt med børnenes alder.

Naturligt nok er det aldersgærnerne, der i særlig grad har givet anledning til kritik, men adoptionsnævnet har ikke fundet det forsvarligt at operere med højere aldersgrænser end de af udvalget foreslåede. Der henvises i øvrigt til betænkningen side 23–24 med adoptionsudvalgets synspunkter med hensyn til adoptivforældres alder.

Om den påståede divergens imellem de krav med hensyn til alder, der er fastsat af adoptionsnævnet, og de aldersgrænser, der gælder ifølge socialministeriets regler om plejetilladelse med henblik på adoption (se retsudvalgets bi-

lag 24 side 1, og bilag 39 side 1) bemærkes, at der på dette punkt synes at være tale om en misforståelse fra kritikernes side. Der henvises herved til vedlagte notat (bilag 5) punkt 1.

Nævnet må således tage generelt afstand fra kritikken af de fastsatte maksimumsgrænser for adoptivforældres alder.

14) Med hensyn til kravet om ægteskab som forudsætning for godkendelse kan man i det hele henholde sig til redegørelsen i betænkningen afsnit 2.2.1.5 og 2.2.1.6 med udvalgets overvejelser henholdsvis om enlige og om ugifte i faste samlivsforhold.

For så vidt angår de sidstnævnte skal man understrege, at det har været afgørende for adoptionsnævnets stillingtagen, at barnet, der er adopteret af den ene part i et papirløst ægteskab, på en række punkter er dårligere stillet i forhold til sine forældre end det barn, hvis forældre er gift med hinanden. Se nærmere betænkningen side 19, sp. 1.

Nævnets standpunkt med hensyn til ugifte i faste samlivsforhold bygger således på den gældende lovgivning og vil blive taget op til fornyet overvejelse, hvis der som følge af overvejelserne i ægteskabsudvalget af 1969 bliver tale om en forbedring af barnets stilling over for forældre, der ikke er gift.

På nuværende tidspunkt må nævnet afvise kritikken.

15) Adoptionsnævnet har ikke noget væsentligt at føje til redegørelsen i afsnit 2.2.2.3 om adoptionsudvalgets synspunkter om det tidsmæssige krav til varigheden af adoptivforældres samliv, hvor udvalget har fundet at burde genindføre 5 års samliv som minimumskrav ved adoption af udenlandske børn svarende til det krav, der hele tiden har været stillet ved anonym adoption af danske børn.

Nævnet kan helt tilslutte sig det synspunkt, der anføres i retsudvalgets bilag 39, side 11 midten, at et samlivs varighed i et vist antal år ikke i sig selv er nogen dokumentation for et forholds stabilitet. Men det er nævnets opfattelse – i overensstemmelse med det synspunkt, der er gjort gældende af adoptionsudvalget – at risikoen for separation og skilsmisse må anses for størst inden for de første 5 år af et samliv, og at et krav om 5 års samliv er nødvendigt som et »minimumskrav« af hensyn til børnene, uden at det på nogen måde kan anses for mindre rimeligt for dem, der ønsker at adoptere.

Når det i retsudvalgets bilag 39 fremhæves